

Z ŻALEM ŻEGNAMY¹**Dr hab. Beata Dyrda**

Ze smutkiem przyjęliśmy wiadomość o nagłej śmierci 13 marca 2014 roku dr hab. Beaty Dyrdy z Katedry Pedagogiki Społecznej Uniwersytetu Śląskiego – nauczyciela akademickiego, członkinię Polskiego Stowarzyszenia Kreatywności. Jej kariera akademicka związana była ściśle z Uniwersytetem Śląskim, na nim uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki (w 1999 r.), a także stopień naukowy doktora habilitowanego (w 2012 r.), wreszcie pełniła funkcję Zastępcy Dyrektora tamtejszego Instytutu Pedagogiki. Jej dorobek naukowy obejmuje kilka monografii (m.in. *Syndrom Nieadekwatnych Osiągnięć jako niepowodzenie szkolne uczniów zdolnych. Diagnoza i terapia*, Kraków 2000; *Zjawiska niepowodzeń szkolnych uczniów zdolnych. Rozpoznawanie i przeciwdziałanie*, Kraków 2007) i kilkadziesiąt innych opracowań naukowych, w tym współautorstwo kilku artykułów w czasopiśmie z listy filadelfijskiej.

Prof. zw. dr hab. Ryszard Borowicz

Wraz z Toruńskim Środowiskiem Akademickim pożegnaliśmy zmarłego nagle 20 marca 2014 roku prof. Ryszarda Borowicza z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu oraz Wyższej Szkoły Gospodarki w Bydgoszczy. Stopień doktora uzyskał w 1975 roku, doktora habilitowanego w 1982 r., a profesora w 1991 r. Jego zainteresowania badawcze koncentrowały się wokół socjologii edukacji i młodzieży, a także pedagogiki społecznej i socjologii wsi. Brał udział w kilku projektach i grantach badawczych, w tym szeroko zakrojonych badaniach podłużnych (czterdziestoletnich, dotyczących dróg życiowych blisko 8 tys. osób). Był autorem kilkunastu książek (m.in. *Zakres i mechanizmy selekcji w szkolnictwie*, Warszawa 1983; *Nierówności społeczne w dostępie do wykształcenia. Casus Suwalszczyzny*, Olecko 2000; *Kwestie społeczne: trudne do rozwiązania czy nierozwiązywalne?* Toruń 2008) oraz około 200 innych opracowań naukowych i artykułów. Pełnił między innymi funkcję Eksperta Państwowej Komisji Akredytacyjnej, Centralnej Komisji ds. Tytułu i Stopni, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (granty badawcze). Był też członkiem Rady

¹ Opisy sporządzono na podstawie informacji zawartych na witrynach: <http://sliwerski-pedagog.blogspot.com>, <http://www.naukawpolsce.pap.pl>

Naukowej IRWiR PAN oraz kilku periodyków, w tym Redaktorem Naczelnym „Kultury i Edukacji”.

Dr hab. Stanisław Ruciński

23 marca 2014 roku zmarł prof. Stanisław Ruciński, emerytowany profesor Uniwersytetu Warszawskiego; długoletni kierownik Pracowni Pedagogiki Ogólnej UW; profesor w Wyższej Szkole Nauk Społecznych „Pedagogium” w Warszawie; wykładowca w Salezjańskim Instytucie Wychowania Chrześcijańskiego; założyciel Towarzystwa na Rzecz Wychowania Personalistycznego, a także Członek Zespołu Pedagogiki Chrześcijańskiej KNP PAN. Tytuł doktora uzyskał w 1965 roku po studiach w Polskiej Akademii Nauk, a tytuł doktora habilitowanego jako pracownik Uniwersytetu Warszawskiego w 1992 roku. Określić można go jednym z pierwszych polskich przedstawicieli nurtu fenomenologicznego w pedagogice, teoretyka wychowania zakorzenionego w filozofii personalistycznej. Był autorem ponad 40 rozpraw z pogranicza pedagogiki, etyki i antropologii filozoficznej, w tym m.in. *Wychowanie jako wprowadzanie w życie wartościowe* (1981).

Prof. zw. dr hab. Stanisław Kaczor

W niespełna dwa miesiące po jubileuszu swoich dziewięćdziesiątych urodzin, 7 listopada 2014 roku zmarł prof. Stanisław Kaczor (pedagog, dydaktyk kształcenia zawodowego). Naukowo związany był z Uniwersytetem Warszawskim – tam obronił pracę doktorską (1971 r.), uzyskał stopień doktora habilitowanego (1978 r.), został uczelnianym profesorem (1983 r.), a następnie otrzymał mianowanie na profesora zwyczajnego (1989 r.). Pełnił m.in. funkcje Redaktora Naczelnego „Pedagogiki Pracy” (od 1984 r.) i członka Komitetu Naukowego „Edukacji Ustawicznej Dorosłych” (od 1993 r.). Jako pierwszy zagraniczny naukowiec został wyróżniony tytułem doktora *honoris causa* przez Akademię Nauk Pedagogicznych Ukrainy w Kijowie (w 2007 r.). Jego zakres zainteresowań obejmował: edukację dorosłych, dydaktykę szkolnictwa zawodowego, dydaktykę szkoły wyższej oraz pedagogikę pracy. Dorobek naukowy prof. Kaczora to ponad 250 publikacji (w tym kilkadziesiąt monografii, m.in. *Stan i perspektywy szkolnictwa zawodowego w Polsce*, Kraków 1989; *Kształcenie i doskonalenie zawodowe w okresie przemian*, Radom 1993).